

[Kirsten Madsen]

Det er altså reelt et kæmpemæssigt bunkebryllup uden smålig skelen til forskelligheder, til kriminelle eller andre. Blandt disse 955 personer er der 45, der har modtaget dom for overtrædelse af straffeloven. Der er adskillige personer, der egentlig ikke opfylder reglerne for modtagelse af indfødsrets meddelelse, men som et flertal af udvalget har godtaget, og som derfor er opført på denne bunkebryllupsliste.

Det danske pas bliver stadig mere og mere eftertragtet af stadig fjernere landes indbyggere. Det er ganske enkelt rygtedes helt til Asiens og Mellemøstens fjerne lande som Thailand, Sri Lanka, Kuwait, Pakistan, Libanon, Chile, Peru, Filippinerne, Yemen, Syrien, Algeriet og Marokko, Columbia, Saudi-Arabien, Vietnam, Israel, Sydafrika, Johannesburg, Egypten, Etiopien, Kina, Tunesien, Zimbabwe, Indien, Trinidad og Tobago, Ghana, Brasilien, Mozambique, Jordan, Uruguay, Hong Kong, Tanzania, Guyana, Singapore, Burma, Jordan, Irak og det tidligere Sovjetunionen m.fl. Dertil kommer hele den store klump af østeuropæere, der vil søge lykken ved folkevandring af et hidtil uset omfang efter kommunismens fald; alle med et kulturmønster, der er vanskeligt foreneligt med det danske. Der er færre end 20 personer fra de lande, hvis kultur vi sammenligner os med, og som derfor ikke vil have de store kulturtilpasningsvanskeligheder.

Det er klart for enhver, at Danmark er kendt i den ganske verden som et slaraffenland. Rækken af nationaliteter bare på denne meddelelse om dansk indfødsret taler sit eget tydelige sprog.

En statistik fra Søndagsavisen den 20. februar 1994 viser, at Mellemøsten tegner sig for 56 pct. af ansøgningerne om dansk statsborgerskab i 1994. 19 pct. kommer fra Asien, 15 fra Østeuropa, hvor kommunismen er faldet. Øvrige lande tegner sig for 8 pct., og kun 3 pct. kommer fra Vesteuropa. Som jeg sagde før: Færre end 20 personer fra Norden, England, Tyskland, Frankrig og andre lande, hvis kultur vi sammenligner os med. Ifølge kommentaren til samme statistik er det især borgerne fra Eks-jugoslavien og Sri Lanka, der har øget deres antal af ansøgere om dansk pas. Når dertil kommer en artikel fra B.T. den 9. februar, i hvilken en til islam omvendt indvandrer kræver, at vi smider alle de kriminelle fremmede ud, ja, så står vi med en højst uheldig samling til dette bunkebryllup.

Fremskridtspartiet har de sidste 20 år tordnet imod de regler, der gælder, og vi har desværre endnu ikke fået ørenlyd. Jeg håber, det kan nås endnu, inden de helt store folkevandringer tager fart fra klodens fjerneste egne og Østeuropa.

Fremskridtspartiet vil gå positivt ind i forhandlingerne i Indfødsretsudvalget og vil meget muligt stille en række ændringsforslag. Så må vi se, hvor meget der er i de andre partiers udtalelser til pressen. Om man trykker på den røde eller grønne knap, afslører, om man holder de løfter, som man den ene gang efter den anden giver i pressen. Man glemmer ofte at trykke på den rigtige knap i salen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 57:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et organ til belysning af narkotikarelaterede problemer i Danmark.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 1/2 94).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Beslutningsforslaget fra Fremskridtspartiet indebærer, at regeringen senest 1. juli i år skal fremsætte lovforslag om nedsættelse af et uafhængigt narkotikaråd, der skal tilvejebringe oplysninger om forskningsresultater på narkotikaområdet.

[Sundhedsministeren]

Jeg vil starte med at sige, at jeg synes, Fremskridtspartiet med dette forslag har vist sig meget konstruktivt. Jeg kan tilslutte mig mange af de synspunkter, der er i forslaget, og jeg er bestemt enig i, at der er behov for mere viden og mere forskning og dermed også et bedre grundlag for at træffe politiske beslutninger i bekæmpelsen af narkotikamisbrug.

Man skal nok også gøre sig klart, at vi her i landet faktisk har eksperter og sagkyndige på dette område. Det har vi i Sundhedsstyrelsen, i amterne, i kommunerne, i politiet og i toldvæsenet. Alle steder har man stor viden om forebyggelse, behandling og kontrol på dette område.

Der er også opnået resultater. Men jeg tror også godt, at vi kan slå fast, at vi ikke kan være fuldt tilfredse med de resultater, der er nået indtil nu. Narkotikamisbruget er et alvorligt og et meget vanskeligt problem at løse. Det er det for stofmisbrugeren, det er det over for stofmisbrugeren, men det er det også for stofmisbrugernes nærmeste, og det er det for samfundet. Det kræver en – skal vi sige – stædig, en vedholdende og til tider også en opslidende indsats fra alle parter side at forsøge at bekæmpe stofmisbrug.

Vi skal heller ikke glemme, at der i alle de lande, vi plejer at sammenligne os med, er et narkotikamisbrug, og ingen har indtil nu haft mulighed for at pege på en patentløsning på dette problem. Desværre ser det ud til, at narkotikamisbruget ikke er faldende, men snarere stigende. Derfor er jeg helt enig i, at det er nødvendigt med en øget indsats for at begrænse narkotikamisbruget – ikke mindst blandt de unge. Det skal bl.a. ske, som det fremgår af Fremskridtspartiets forslag, via mere viden og forskning i misbrugets og kriminalitetens udbredelse.

Det er også meget vigtigt at få en større viden om virkningen af samfundets indsats i bekæmpelsen af narkotika, og det har stor betydning, at vi får foretaget forskning i effekten af forskellige former for afvænningsbehandling.

Der eksisterer i dag på centralt plan en række tværgående udvalg vedrørende narkotikaområdet. Et af dem er Sundhedsstyrelsens Rådgivende Udvalg vedrørende Narkotika, et andet, man kunne pege på, er Forebyggelsespolitisk Råd, begge råd, som i høj grad beskæftiger sig med rådgivningsopgaver i forhold til

narkotikaforebyggelse og narkotikabehandling. Så man kan altså ikke sige, vi står uden rådgivere. Men der er, sådan som Fremskridtspartiet lægger op til det, brug for et forum, der koncentrerer sin indsats om narkotika og om at rådgive os som beslutningstagere.

Derfor mener jeg, at der er meget positivt i forslaget om at lave et tværgående, sagkyndigt råd til rådgivning af regering og Folketing på disse områder, og jeg kan sige, at det ligger meget tæt op ad de overvejelser, regeringen har gjort sig. Når regeringen her i løbet af kort tid fremlægger sin narkotikapolitiske redegørelse, vil vi nærmere drøfte sammensætningen af et sådant tværgående narkotikaråd. Vi vil lægge meget vægt på, at rådet får et bredt virkefelt og får en koordinerende rolle, og at det i sin virksomhed også har repræsentanter med fra de ansvarlige myndigheder.

Så vi er altså positive over for et tværgående råd, det har vi med i vores egen narkotikapolitiske redegørelse, som kommer om meget kort tid, men til gengæld tror jeg godt, jeg allerede nu tør varsle, at det næppe er hensigtsmæssigt, at dette råd skal placeres i Justitsministeriet; vi tror, det skal placeres et andet sted for at markere vigtigheden af, at det er forebyggelse og behandling, der er det afgørende, og som skal sættes ind over for narkotikamisbruget, og ikke i første række kontrolforanstaltninger.

Lone Møller (S):

Da vores ordfører på området, fru Dorte Bennedsen, ikke kan være til stede, skal jeg på Socialdemokratiets vegne fremføre følgende:

Dette forslag er et ud af fire forslag, som alle beskæftiger sig med forskellige aspekter af narkopolitikken. Jeg vil gerne complimentere Fremskridtspartiet for at have fremsat disse forslag.

Det betyder ikke, at Socialdemokratiet er enige i alle enkeltheder i forslagene, men vi finder, at der med dette initiativ er vist en vilje til at tænke både nyt og konstruktivt; det er jo ikke hver dag, vi just oplever det fra Fremskridtspartiet.

I det foreliggende lovforslag er indholdet, at regeringen skal nedsætte et uafhængigt narkotikaråd, som skal tilvejebringe oplysninger og forskning inden for området. Det er der næppe nogen stor uenighed om. Der er næppe stor uenighed om, at narkotikamisbruget er et stort,

[Lone Møller]

men også et vanskeligt problem. Det er det for misbrugeren, det er det for de pårørende, men det er det også for hele samfundet. Der har gennem de sidste 30 år været anvendt mange ressourcer – både menneskelige og økonomiske – på bekæmpelse af narkomisbrug og på følgerne af misbruget. Men vi må i dag erkende – som også ministeren gjorde det – at vi ikke har fundet de vises sten i netop dette spørgsmål. Netop derfor er der god grund til at overveje, om vi kan gøre indsatsen anderledes og med bedre resultater til følge, og i den forbindelse kan det være en god idé at få nedsat et særligt narkotikaråd.

Som sagt kommer regeringen om kort tid med en narkotikaredegørelse. Det vil give Folketinget en god anledning til at få gennemdrøftet hele narkopolitikken, hvor både de forebyggende, de behandlende og de retspolitiske aspekter bliver vurderet i en sammenhæng. Som ministeren nævnte, vil redegørelsen også indeholde forslag om et narkotikaråd, og dermed vil hensigten med beslutningsforslag nr. B 57 jo være opfyldt.

Fischer (KF):

I begrundelsen for Fremskridtspartiets beslutningsforslag kan man i bemærkningerne læse nogle betragtninger om, at krigen mod narkotika skulle være tabt. Jeg tror, man skal tage et mere positivt udgangspunkt for denne drøftelse og sige, at der er brug for at intensivere kampen mod narkotikakriminaliteten – netop ud fra de udfordringer, vi står over for fra den internationale narkotikakriminalitet.

Jeg har hæftet mig ved et andet og for at sige det venligt lidt pudsigt udgangspunkt for Fremskridtspartiets forslag, nemlig at Fremskridtspartiet har fundet det nødvendigt at tilslutte sig det polemiske kor mod politiets narcoindsats. Man citerer en udtalelse om, at den nødvendige forskning i og afdækning af problemerne på området ifølge flere forskere er blevet hindret eller som minimum besværliggjort af politiet.

Jeg tror, at Fremskridtspartiet vil få svært ved at finde sagligt belæg for denne opfattelse. Jeg opfatter den egentlig ikke som Fremskridtspartiets egen mening, men jeg undrer mig over, at man fremfører den i bemærkningerne til forslaget. Jeg tror i hvert fald, at hvis man gjorde denne påstand til sin egen, ville

man have svært ved at finde belæg for den. Jeg tror tværtimod – hvis man ser på den indsats, der er gjort af politiet i hovedstadsområdet – at vi skal være tilfredse med, at man har gjort den indsats på gadeplan, så vi her i Danmark i modsætning til andre lande ikke har set, at hele byområder er forsumpet på grund af narkotikakriminalitet. Jeg tror, at man skal indtage en langt mere positiv holdning over for politiets indsats.

Hvis man i øvrigt ser på antallet af narkodødsfald – og i samme forbindelse endevender den statistik, som har været fremført så ofte, men på en meget usaglig måde – viser det sig jo, at stigningen i antallet af narkotikadødsfald har fundet sted uden for hovedstadsområdet. Det er også bemærkelsesværdigt.

Vi skal senere have en mere indgående drøftelse af narkotikaproblemerne – både i forbindelse med Det Konservative Folkepartis og Venstres 9-punkts-plan til en sammenhængende og bred indsats mod narkotikaproblemerne, omfattende forebyggelse, bekæmpelse og behandling, og i forbindelse med regeringens bebudede redegørelse om disse problemer. Vi vil gerne have lagt den debat bag os, før vi tager stilling til, om der skulle være behov for et sådant råd, som Fremskridtspartiet foreslår. Vi føler os ikke overbevist om, at rådet i den foreslåede skikkelse nødvendigvis vil give en markant virkning på indsatsen, men vi er indstillet på en åben drøftelse om det i udvalget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er helt fint for mig, at Det Konservative Folkeparti og hr. Fischer ønsker at styrke kampen mod narco. Men det, som vi argumenterer for og med i forslaget, er netop, at ligegyldigt hvilket land man peger på, og ligegyldigt hvilket sted man gør en særdeles stærk indsats mod narkokriminaliteten og problemerne med narco, er der ingen steder, hvor det er lykkedes at komme narco til livs. Vi påpeger netop i vort forslag, at det skal man være opmærksom på, når man nedsætter et råd, der skal kigge på forskellige løsningsmodeller.

Bemærkningen om, at politiet ikke altid er samarbejdsvillige i forskningsøjemed, er – som hr. Fischer også sagde – et direkte citat af, hvad nogle forskere har oplyst. Men hr. Fischer vil også vide, at i resten af forslaget er

[Tom Behnke]

der en række citater af forskellige personer, som har udtalt sig om forskellige ting. Vi har faktisk været hele vejen rundt og taget alle mulige forskellige former for problemstillinger med i forslaget netop for at lægge op til et kommissorium for rådet: Det er de og de ting, det skal kigge på, og om det så er rigtigt eller ikke rigtigt, vil rådet jo kunne finde ud af.

Lad mig sige til hr. Fischers bemærkning om, at stigningen i narkodødsfald har været størst i provinsen og ikke i København – hvor vi ellers har de fleste narkomaner – at det hænger utvivlsomt sammen med, at man i København har en lægeambulancetjeneste, der meget hurtigt kan være på stedet og give en modgift til narkomanen, så han igen kommer på benene. Rent faktisk er det sådan, at selv personer, der er klinisk døde – uden hjerteslag og uden vejtrækning – og endda har været det i et par minutter, bliver genoplivet og kan komme på benene igen, når de får modgiften. Men den form for service har man ikke i provinsen; her skal ambulancen først hente narkomanen og køre ham på hospitalet, før han kan få modgift, og det er klart, at i de tilfælde går der ofte så lang tid, at man ikke når det, før modgiften kunne nå at virke. Det er altså årsagen.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Ja, men så er det jo nyttigt, at vi lige får rundet denne del af debatten af.

Jeg synes, det er nyttigt i den forstand, at vi nu får rammet en pæl gennem påstanden om politiets indsats i Storkøbenhavn, og her kan jeg henvise til, hvad Jørgen Green fra Amts- og ungdomscentret i Vordingborg siger om politiets indsats. Han siger, at mange af de implicerede debattører på et mere end usikkert grundlag anklager politiet for at være årsagen til, at der er konstateret en stigning i antallet af de såkaldte narkodødsfald, og specielt har man angivet politiets aktioner på Vesterbro som årsagen hertil. Hvis politiets indsats på Vesterbro skulle være årsag til stigningen i antallet af narkodødsfald, hvorfor er der så i 1993 sket en kraftig nedgang i antallet af narkodødsfald i København? Jeg tager det bare som et partsindlæg i denne diskussion, men jeg synes, det er vigtigt.

Nu har vi altså fået en forklaring fra Fremskridtspartiet. Man har villet komme hele ve-

jen rundt i debatten, og jeg er da glad for, at Fremskridtspartiet ikke tager de pågældende forskere, der har været inde i denne debat, til indtægt for sin politik på en måde, som ikke nødvendigvis må betegnes som saglig.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er rigtigt – og det vil jeg gerne bekræfte over for hr. Fischer – at det bestemt ikke er en kritik af politiets indsats, vi her lægger op til, og det er heller ikke det, der står i bemærkningerne.

Ifølge en del forskere er problemet, at det har været svært at få informationer fra politiet. Man har ikke kritiseret politiets indsats, men det har været svært at trække informationer ud af politiet om de faktiske forhold på området. Det har jo også været svært for regeringen at få oplysninger fra politiet. Vi har stillet et hav af spørgsmål – det er netop også dokumenteret i forslaget – og det viser sig, at regeringen faktisk ikke kan svare på de spørgsmål, vi stiller. Der er tilsyneladende ingen, der kender svarene, og de, der eventuelt kender dem, vil ikke rykke ud med dem. Det er deri, kritikken ligger.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Ja, men i denne sammenhæng skal man altså heller ikke overse, at der fra uropatruljens side gøres et ganske betydeligt oplysningsarbejde rundt omkring i landet om disse sager. Hvis man ser på, hvorledes uropatruljens arbejde bliver dækket i aviserne uden for hovedstadsområdet, får man unægtelig et noget mere nuanceret og positivt indtryk af den indsats, der bliver gjort. Jeg nævner det bare, for at vi i den fortsatte debat om problemerne kan få et mere nuanceret billede af den indsats, der gøres fra politiets side, for herefter drejer det sig om at se på den opfølgende side af sagen, og det tror jeg vi har behov for en indgående debat om.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil gerne starte med at rose Fremskridtspartiet for disse fire beslutningsforslag og sige, at de langt hen ad vejen bærer præg af et virkelig grundigt forarbejde. Det vil jeg gerne complimentere for.

[Svend Aage Jensby]

Dernæst vil jeg sige, at nu venter vi på – og sundhedsministeren har jo allerede bebudet, at det snart vil ske – at regeringens handlingsplan fremkommer. Det er nævnt, at der er fremsat et beslutningsforslag fra Venstres og De Konserveratives side, så der er jo altså fra alle sider lagt op til et seriøst stykke arbejde, og det er godt. Der er vel ingen her i Folketinget, der ikke efter bedste evne og vilje vil medvirke til at løse dette kæmpeproblem – der både berører mange menneskeskæbner og er kriminalitetsfremkaldende osv. – som vi står over for.

Når jeg så vender mig til beslutningsforslag nr. B 57, vil jeg sige, at det er spørgsmålet, om det er den rigtige måde at gribe sagen an på, som sundhedsministeren også har været inde på. Selv om tanken er at sikre den størst mulige viden, tror jeg ligesom den konservative ordfører, at vi nu får god anledning og tid til at se, hvad regeringen vil komme med; så kan vi under udvalgsarbejdet af dette forslag stille en række spørgsmål bl.a. til afklaring af, hvorledes forholdene er i andre lande.

Når det er sagt, vil jeg sige, at for mig er det også et spørgsmål, om selve sammensætningen af rådet er den rigtige. Lidt mere professionelt kan jeg ikke lade være med at spørge: Hvorfor i alverden skal f.eks. de, som også ved en hel del om tingene – nemlig Dansk Kriminalpolitiforbund – ikke være med her? Hvorfor skal det være Dansk Politiforbund?

En anden ting, som jeg mener rejser juridiske problemer, er punkt 6 i beslutningsforslaget om accessen til alle de mulige oplysninger af sundhedsmæssig og politimæssig karakter, der lægges op til. Der er altså tale om et råd med 12 medlemmer, hvis resultater skal offentliggøres for en stor og vid kreds, og så er spørgsmålet, om adgangen til at få informationer skal strækkes så langt, som der lægges op til her.

Jeg vil også ligesom hr. Fischer tage afstand fra andre af bemærkningerne til forslaget, og her citerer jeg ikke, hvad nogle forskere måtte have ment eller sagt; men forslagsstillerne skriver f.eks. decideret som deres egen opfattelse på side 3 i venstre spalte:

»Der er med andre ord en afdeling hos Rigspolitechefen, der skal varetage informationsarbejdet på området. Hvorfor det ikke sker, kan have mange forklaringer. Men én forklaring kan være, at samarbejdet med de øvrige politiafdelinger er for tæt på.«

Ærlig talt: Jeg forstår det ikke. Der gøres et stort arbejde fra Rigspolitechefens side med hensyn til narkoinformation til det ganske land og sundhedsmyndighederne, så det er ikke rigtig velplaceret, synes jeg. Det samme gælder bemærkningen på side 5 om, at man ikke kan få oplyst, hvad narkotikabekæmpelsesindsatsen i politiets regi koster. Bemærkningen savner baggrund, fordi man henviser til, at politiet jo var i stand til at give oplysninger om, hvad gebyrsagen havde kostet, og jeg synes, emnet er for alvorligt til, at det er nødvendigt at krydre et beslutningsforslag og krydre det med den slags bemærkninger.

Men som sagt: Vi deltager fra Venstres side gerne i det videre udvalgsarbejde. Det drejer sig om at få en viden, så vi kan være i stand til at forebygge, behandle, gribe ind fra politiets side og forhindre tilbagefald; kort sagt skabe en ordentlig behandlingskapacitet, som det danske samfund også har råd til.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hvorfor er Dansk Kriminalpolitiforbund ikke repræsenteret? Ja, det er jo et godt spørgsmål.

De rådsmedlemmer, vi har foreslået her, er vores bud på, hvordan sammensætningen kan være, og grunden til, at vi netop har skrevet Dansk Politiforbund – det kunne også have været Dansk Kriminalpolitiforbund – er, at vi ikke ønsker, at rigspolitechefembedet skal have plads her. Vi ønsker, at det skal være det faglige forbund, altså de menige betjentes repræsentanter og ikke deres øverste chef eller hans repræsentanter.

Jeg mener også, det er væsentligt at få slået fast, at i hvert fald ifølge de svar, vi har fået på de mange spørgsmål, vi har stillet, er det, som om politiet betragter narkopolitikken og arbejdet på narkoområdet som det allerhelligste. Det er meget godt, at politiet ved, hvad der foregår, det er meget godt, at politiet ved, hvad det koster, og det er meget godt, at man har en masse erfaringer. Men hvad hjælper det os politikere her i Folketinget, at man har den viden, når vi ikke kan få del i den?

Og det er de kritikpunkter, der har været fremført af en række forskere, at selv inden for områder, som bestemt ikke kunne ødelægge politiets fremtidige forskningsmuligheder, kan

[Tom Behnke]

man ikke få oplysningerne. Politiet sidder nærmest og ruger over deres egne informationer. Det er det, vi har kritiseret lidt, og vi kunne godt tænke os, at et sådant råd fik adgang til alle relevante oplysninger. Naturligvis skal det ikke være således, at det kan gå ind og få at vide, hvordan politiet gør i praksis, når man efterforsker de og de sager, så enhver narko-forbryder kan læse de papirer og få at vide, hvordan han skal forholde sig; det er klart, at her trækker vi selvfølgelig grænsen. Men de objektive oplysninger, som er nødvendige for os som beslutningstagere, må frem på bordet, så vi ved, hvilken viden politiet ligger inde med.

Lad mig også sige, at med hensyn til, hvad politiets indsats på narkoområdet koster, har det været væsentligt for os at få at vide, hvor mange penge vi taler om, og hvad det koster det danske samfund, at vi kører denne indsats. Det har vi ikke kunnet få at vide, og derfor lavede vi bare denne sammenligning med gebyrsagerne, for her kunne man helt tilfældigt få de oplysninger frem, selv om det egentlig er nøjagtig lige så svært. Men det var selvfølgelig også regeringen, der skulle bruge nogle penge.

Pernille Frahm (SF):

Jeg kan ikke lade være med at sige, at det er utrolig betegnende for problemerne på dette område, at når vi nu skal have en narkodebat i Folketinget, kommer vi til at diskutere politiet og politiets indsats. Jeg synes ikke, vi skal have denne diskussion. Der er mange både gode og dårlige ting at sige om de ting, men det er i hvert fald fejlagtigt, at det er politiet alene, der får overladt at behandle resultaterne af en fuldstændig manglende indsats for de mennesker, der bliver ramt.

Narkoproblemerne i Danmark bærer i høj grad præg af manglende interesse, manglende viden og endelig – og især – manglende ressourcer. Hele området skriger efter handling, det kan jeg i hvert fald se fra mit vindue hver dag som indbygger på Vesterbro. Det skal være en handling, der beviser, at dette samfund mener noget med talen om velfærd, også når det gælder en af de virkelig svage og virkelig udsatte grupper. Det skal være en handling, der medvirker til, at narkoen bliver placeret dér, hvor den hører til, nemlig i social- og sundhedsområdet, og ikke – som tilfældet er

nu – i samfundets skraldespand, hvor kun kirken og politiet tør komme.

Man kunne sige – og det er Fremskridtspartiet i øvrigt selv lidt inde på i bemærkningerne – at vi egentlig allerede har nogle instanser, der kunne påtage sig denne opgave, og sundhedsministeren var også lidt inde på det. Men faktum er jo, at de ikke gør det i det nødvendige omfang, og derfor vil jeg slå fast, at i SF hilser vi i hvert fald Fremskridtspartiets beslutningsforslag velkommen. Vi synes, at regeringen burde tage det som et udspil, en mulighed for at diskutere, hvordan et sådant råd skal sammensættes, og jeg håber, at sundhedsministerens indlæg skal forstås sådan, at regeringen i hvert fald vil forsøge at sætte debatten i gang i en frygtelig fart.

SF vil i hvert fald allerede under udvalgsarbejdet med beslutningsforslaget prøve at gå ind i debatten om, hvordan vi skal sammensætte et sådant råd, for vi kan selvfølgelig se, at enhver har sine kæpheste. Jeg hører, at kriminalpolitiforbundet burde komme ind, og vi kan sikkert også finde på andre i farten, som burde være med; men i hvert fald er det, at vi går i gang med at diskutere det egentlige, nemlig hvad vi skal stille op med disse mennesker, noget positivt.

Der er en enkelt ting, jeg vil spørge hr. Tom Behnke om, nemlig om rådets adgang til alle nødvendige oplysninger. Vi har haft nogle diskussioner om registrering eller ikkeregistrering af f.eks. narkomaner og HIV-smittede – ikke fordi jeg vil kaste dem i den samme bunke – men i hvert fald registrering af narkomaner. Det vil jeg gerne med det samme afvise for SF's vedkommende; det går vi ikke med til.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det behøver SF bestemt ikke at frygte, hvis rådets sammensætning bliver, som vi ønsker det. Det bliver ikke således, at det skal have adgang til direkte personoplysninger om den enkelte person, og jeg mener heller ikke, at rådet har noget som helst at bruge de oplysninger til. Det, der er væsentligt, er, at man får alle relevante oplysninger, og det er ikke relevant for rådet at vide, at hr. Petersen har haft et misbrug i så og så mange år, eller at det er det og det stof, hr. Petersen misbruger. Der vil ikke blive tale om, at rådet skal have adgang til di-

[Tom Behnke]

rekte personrelaterede oplysninger. Det, det skal have, er nogle statistiske oplysninger med hensyn til, hvor mange det drejer sig om, hvad det koster det offentlige osv. osv., plus at de selvfølgelig skal forske i en masse forskellige løsningsmodeller.

Det er det, det går ud på – altså ikke noget personrelateret.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg vil bare kvittere for svaret. Det er jeg meget glad for at høre. Jeg havde egentlig også fornemmelsen af, at det var sådan, forslaget var tænkt, og jeg synes, at det netop er de statistiske oplysninger og erfaringerne omkring behandlingsmetoder, det kan være interessant at dykke ned i.

Kim Behnke (FP):

Verdens eneste tilbageblevne supermagt, USA, har for adskillige år siden erklæret narkoen krig. Man har indsat regulære militærstyrker i lande som Colombia og andre steder i Sydamerika i det håb, at man én gang for alle kunne få produktionen af narkotika stoppet på selve arnestedet.

Man har nok i et eller andet omfang været i stand til at sætte en bremse på, men et egentligt stop for produktionen af narkotika og videre salg til USA og Vesteuropa er jo desværre ikke lykkedes. Det eneste, man har opnået, er at gøre brug af markedsmekanismerne, nemlig at jo mere besværligt det er at producere, distribuere og sælge narkotika, jo dyrere bliver narkotikaen, og det får så afledte effekter i Vesteuropa og USA i form af, at de ulykkelige mennesker, der er blevet afhængige af narkotikaen, er nødt til at stjæle for så mange flere penge for at få deres daglige narkotikaforbrug finansieret.

Derfor er det efter Fremskridtspartiets opfattelse meget nødvendigt, at vi får samlet den viden, der er på området, ikke bare i Danmark, men også internationalt, på ét sted, så vi langt mere målrettet kan forsøge, om vi i vores lille land er i stand til at løse de narkotikaproblemer, vi har. Vi kan ikke løse verdens narkotikaproblemer, men vi har dog trods alt en forhåbning om, at vi langt bedre, end tilfældet er i dag, kunne komme med nogle frugtbare og fornuftige løsninger i relation til de narkomaner og det narkomiljø, der er i Danmark.

En anden ting, vi er meget bekymret over, er det stigende antal meldinger om, at man fra det tidligere Sovjetunionen – fra Østeuropa i det hele taget – har en voksende produktion af narkotiske stoffer, særlig de kunstigt frembragte narkotiske stoffer, og at de sælges til endog meget lavere priser end dem, man har på det vesteuropæiske marked. Et er, at vi skal have fri markedsadgang for de østeuropæiske lande, men noget andet er, at det helst skulle være for nyttige produkter og ikke for skadelige narkotiske stoffer. Derfor kan vi frygte, at der i de kommende år vil være et stigende pres fra sælgerne for at skaffe sig kunder i Vesteuropa og i lande som Danmark.

Dybt ulykkeligt er det jo, hver gang én – ung eller gammel – bliver afhængig af de mange forskellige former for narkotika, der findes, og derfor må vi i Folketinget tage denne opgave særdeles alvorligt. Det er dyrt for samfundet, hver gang ét menneske bliver afhængigt af narkotika, hvad enten vedkommende er under behandling – det skal vi tale om senere – eller er ude i et narkotikamisbrug og skal finansiere det i form af tyveri eller anden kriminalitet, og derfor er der grund til at ofre nogle ressourcer på at få nedsat et organ, et råd, som kan få samlet mest mulig viden på narkotikaområdet.

Vi har selvfølgelig set os om i verden, om der et eller andet sted var et land, der havde den rette løsning. Desværre er det ikke tilfældet, og derfor kunne det også passende være sådan, at vi fra Danmarks side gik i spidsen og forsøgte at angribe dette problem på nye og utraditionelle måder. Det har været diskuteret tidligere i en debat mellem hr. Tom Behnke og hr. Fischer, men kendsgerningen er jo, at når selv ikke engang verdens største militærmagt, USA, er i stand til at bekæmpe narkoen, hvor den produceres, når man selv i verdens mest sikre fængsler er i stand til at skaffe sig narkotika, står vi altså over for en opgave, som er ganske, ganske stor, og som på forhånd kan virke næsten uoverkommelig.

Men for at gentage mig selv: Vi har det privilegium, at vi har et forholdsvis lille land med et afgrænset antal narkomaner, der primært befinder sig i hovedstadsområdet, og derfor er det vores håb, at vi ved hjælp af dette råd bliver i stand til at få kortlagt tingene og afprøvet nogle nye behandlingsmetoder, og vigtigst af alt: at få hjulpet de mange ulykkelige menne-

[Kim Behnke]

sker, der er blevet afhængige af narkotika i det daglige.

Sonja Albrink (CD):

Da CD's ordfører ikke kan være til stede her i salen, skal jeg på CD's vegne meddele, at CD ikke kan tilslutte sig beslutningsforslaget, men at der er nogle gode tiltag og nogle gode argumenter i det, og at vi, når vi får justitsministerens og de to andre ministeriers redegørelser, vil se på de problemer, som Fremskridtspartiet har rejst.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre ser på det foreliggende forslag til folketingsbeslutning som et konstruktivt bud på, hvordan de politiske organer bedst kan rådgives, men vi har flere betænkeligheder ved netop dette forslag.

Det Radikale Venstre støtter, at der forskes i effekten af forskellige behandlingsformer og forskellige former for forebyggende indsats, men jeg mener ikke, det er realistisk, at et narkotikaråd tillægges de opgaver, som Fremskridtspartiet opregner i punkt 5. Det Radikale Venstre er betænkelige ved punkt 6, hvorefter narkotikarådet skal have tilgang til oplysninger, hvoriblandt der kan være følsomme personlige oplysninger. Samme betænkeligheder havde fru Pernille Frahm, og jeg er ikke helt beroliget af hr. Tom Behnkes svar, for ordet relevant er et elastisk begreb.

Bemærkningerne viser, at der er gjort et stort forarbejde med at underbygge begrundelsen for lovforslaget, men Det Radikale Venstre er ikke enig i alle bemærkningernes påstande. Det Radikale Venstre vil gerne være aktive i en bred debat om, hvordan vi bedst løser de alvorlige menneskelige og samfundsmæssige problemer skabt af handel med og misbrug af narkotika.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu skal vi hverken gøre forslaget eller mig til mere, end tilfældet er. Dette er et beslutningsforslag, og sagen er, at jeg ikke alene har et flertal her i Folketinget. Med andre ord, hvis beslutningsforslaget bliver vedtaget, skal vi efterfølgende have noget konkret på bordet, som regeringen vil komme til at stå for, og hvor det

vil være muligt at diskutere, hvordan elementerne skal se ud.

Jeg har i forslaget skrevet »alle relevante oplysninger«, og det er rigtigt, at det ord kan strækkes. Men dette er et beslutningsforslag, og hvis det bliver vedtaget, vil det siden være regeringens opgave at præcisere, hvad der menes med alle relevante oplysninger. Så der er ikke nogen grund til frygt, fru Dorit Myltoft.

Så siger fru Dorit Myltoft, at hun ikke er enig i alle bemærkningerne i forslaget. Det er heller ikke meningen. Jeg er heller ikke selv enig i alle bemærkningerne i forslaget. Det, der har været meningen, var at opremse alle de forskellige synspunkter og alle relevante oplysninger, som vi har kunnet komme i besiddelse af, og dem har vi lagt ind i forslaget netop med henblik på, at rådet, når eller hvis det bliver nedsat, kan tage disse oplysninger under behandling. Derefter må rådet vurdere de enkelte oplysninger, og så må rådet over for Folketinget fremlægge en redegørelse, hvor de enten tager afstand fra eller tilslutter sig de forskellige synspunkter.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Som vi hørte ministeren sige, får vi forhåbentlig snart lejlighed til at drøfte en narkopolitisk redegørelse, hvor også dette beslutningsforslag vil være et vigtigt element.

Jeg synes sådan set, det er udmærket, at vi får forslaget, for det betyder jo, at vi nu kan gå i gang i udvalget, som det også blev sagt af den tidligere ordfører, med at undersøge nogle ting, således at vi står bedre rustet, når vi får regeringens udspil.

Det er sagt fra adskillige ordføreres side, at det er en alvorlig situation, narkomaner er i, og det er fint, at vi får afdækket tingene gennem forskning og gennem statistikker, men jeg tror, det er meget vigtigt, at man i denne debat ser på, hvorfor nogle bliver narkomaner. Sådan en ting som hash, der af nogle betragtes som utrolig uskyldigt, kan jo være det allerfarligste stof for nogle. Og hvad med hele familiesituationen? Er der nogen årsager til, at unge med problemer kastes ud i narko for dér at søge fællesskab? Jeg har selv hørt en ung sige, at i den og den klike blev hun accepteret på lige fod, selv om hun var lidt dårligere udrustet. Ja, det sidste sagde hun ikke, men det var hun, for hun gik i en hjælpeklasse og kunne ikke klare den

[Inger Stilling Pedersen]

almindelige tilværelse helt godt, men her i kliquen blev hun accepteret.

Jeg synes, at det netop i en debat som denne er utrolig vigtigt, at vi ser på årsagerne, og når vi har fundet frem til nogle af årsagerne, så forsøger at gøre noget ved dem. Jeg håber også, det vil kunne indgå som et element i et sådant råd, at man ser på og forsker i og gør sig årsagerne til, at man bliver narkoman, helt klart bevidst. Ellers kommer vi jo ingen vegne.

Jeg tror, at her er oplysning utrolig vigtig, ikke bare en tilfældig, men en rigtig, saglig oplysning om stoffers farlighed, for mange unge tror jo, at man bare kan prøve dit og dat, prøve at ryge heroin. Det er der også nogen der kan og kan komme godt fra, men der er altså også nogen, der ikke kommer så godt fra det, og man ved måske ikke på forhånd selv, om man er en af dem, der er særlig truet og vil kunne blive narkoman. Så vi hilser med tilfredshed, at forslaget er kommet. Vi håber også, at vi får en god udvalgsbehandling, og så ser vi frem til redegørelsen, hvor vi forhåbentlig kan få noget konkret på bordet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Inger Stilling Pedersen har ret i en række af sine betragtninger, f.eks. med hensyn til, at det er svært over for helt unge mennesker i skolen, i gymnasiet osv. at få den fornødne respekt omkring oplysning om narkotika. Hvis det drejer sig om hash, er situationen jo den, at der fra mange sider bliver sagt, at det er ganske harmløst, det er ikke værre end stærk tobak, mens man fra andre sider siger, at det er et narkotikum, og at det er stærkt vanedannende. Den lærer, der skal undervise eleverne og bede eleverne om at være opmærksomme på, hvor farlig narkotika er, får sin autoritet undergraved, hvis eleverne er i stand til at fremvise artikler og andet, hvor f.eks. læger siger, at det ikke er farligt.

Derfor er vi fuldstændig enige med fru Inger Stilling Pedersen i, at den slags overvejelser og den slags grundige undersøgelser helt naturligt bør være en del af de opgaver, det organ eller det råd, vi foreslår nedsat, skal tage sig af.

Tom Behnke (FP):

Tak for den ualmindelig positive modtagelse af forslaget.

Lad mig til at starte med understrege, at vi har skrevet, at det skal være et uafhængigt råd, og det er med streg under u. Vi har, som ministeren også var inde på, allerede i dag flere forskellige udvalg og organer siddende rundt omkring i forskellige ministerier og andre steder på højt niveau. Problemet med disse råd er ofte, at de ikke er uafhængige, men at de sidder og varetager nogle specielle interesser. Hvis et sådant råd skal fungere, skal det ikke varetage specifikke interesser, det skal være uafhængigt.

Det er særdeles vigtigt at få understreget, at der er tale om et uafhængigt råd. Det, som rådet skal, er, at det skal forske og oplyse, og specielt hvad angår oplysning, må vi sige, at det har vi savnet. Senest er der kommet et nyt stof på markedet – eller nyt og nyt, men i hvert fald en anden måde at bruge stoffet på, nemlig heroin til rygebrug, såkaldt rygeheroin. Først flere måneder efter at det var introduceret i Danmark, og først efter at adskillige hundrede, ja, måske endda tusinder af unge mennesker har prøvet at ryge det og fundet ud af, at det er stærkt vanedannende, begynder de forskellige relevante instanser at gøre noget ved problemstillingen. Det må ikke ske. Vi er nødt til at have et organ, der hele tiden har fingeren på pulsen, som ved præcis, hvad der rører sig på markedet, og som i tide kan gå ud og oplyse og forebygge.

Fremskridtspartiet ved ikke, hvilken løsning der er den rigtige, men vi tror på, at de følgende tre forslag er vigtige elementer i kampen mod narkotikamisbruget. Men vi kan ikke vide det. Havde vi nu haft et råd som omtalt i det foreliggende forslag, ville det kunne have taget disse forslag under behandling og vurderet fordele og ulemper ved forslagene og derefter anbefalet Folketinget, hvad man skal gøre. Et sådant råd skal forske dels i den nuværende lovgivning, dels i de nuværende metoder, som vi allerede kender, og som er mangfoldige, i bekæmpelsen og behandlingen af narkomaner og narkoproblematikken.

Spørgsmålet er, om de metoder, vi bruger i dag, er gode nok, og dertil må vi sige, at det er de ikke. Når vi ser på, at man i offentligt regi har en helbredelsesprocent, der ligger på højst 5 pct., må man sige, at så har vi ikke en tilfredsstillende behandling og bekæmpelse af narkotikaproblematikken.

[Tom Behnke]

Rådet skal selvfølgelig også forske i, hvilke metoder man finder på at anvende i udlandet. Vi har senest i DR-TV set en dokumentarudsendelse, der hed »Vejen til helvede«, hvor man så, hvordan man i en række europæiske lande har forsøgt at gøre noget ved denne problemstilling. Der var en række gode forslag, men igen sidder vi folketingspolitikere tilbage og må tage udsendelsen for det, den var, idet vi ikke kan stille spørgsmål for at få uddybet noget, og når man spørger ministeren, får man et skuldertræk; regeringen ved for lidt om området til at kunne svare.

Derfor skal rådet selvfølgelig forske i metoderne, finde fordele og ulemper ved dem og derefter fremlægge elementerne for Folketinget og sige: Her har vi en metode, der har de og de fordele og de og de ulemper. Nu må politikerne beslutte, om det er noget, der skal indføres i Danmark.

Sundhedsministeren mente, at det var et konstruktivt forslag. Det er jeg glad for, og vi har også arbejdet meget længe på forslaget for at få det fyldestgørende nok og for at nå hele vejen rundt om problemstillingen. Ministeren sagde også, at der er et markant behov for mere viden og mere oplysning om de forskellige slags narkotika, således at vi kan prøve at få dæmmet op for, at der kommer flere narkomaner.

Næsten i samme åndedrag nævnte ministeren, at man allerede i dag har en række centrale udvalg og råd. Hvor er de råd og udvalg henne? Det har vi ikke kunnet få noget svar på. Ministeren kunne have spurgt disse udvalg, da rygeheroinen kom ind på det danske marked, men vi hørte intet til dem. Jeg er bange for, at det er udvalg, der er højt placeret i de forskellige ministerier uden i øvrigt at foretage sig noget udadtil. Det er meget muligt, at de arbejder indadtil, og vi kan jo heller ikke vide, om de samarbejder på tværs af ministerierne, men udadvendt arbejde har vi desværre intet set til.

Ministeren sagde derefter, at vi således ikke står uden rådgivning, men det må jeg sige at vi gør. Hvis man ser svarene på en række af de spørgsmål, som vi også har taget med i bemærkningerne til forslaget, vil man kunne se, at det stort set er en gang sniksnak, vi har fået, for man ved ikke, hvad man skal svare.

Vi har jo hørt, at regeringen vil komme med en redegørelse, og det er jeg glad for. Jeg har

heller ikke noget imod, at dette forslag går i udvalg og venter, dels på at regeringen kommer med sin redegørelse, dels på at Det Konservative Folkeparti fremsætter nogle forslag, som jeg kunne forstå at det havde tænkt sig. Jeg vil også være tilfreds med, at vi så kan lægge det hele sammen i en hat og se, hvilken model og hvilken løsning der vil være den bedste.

Jeg vil også godt være med til at diskutere sammensætningen af rådet. Det er ikke nødvendigvis sikkert, at det er lige præcis de personer, vi har foreslået der skal sidde i det. Der kunne være andre muligheder, og vi vil være åbne for en diskussion om også det punkt.

Endelig vil jeg sige, at det i hvert fald ikke skal komme an på, om rådet skal ligge under justitsministeren eller under sundhedsministeren. Hvis regeringen ønsker at flytte det til sundhedsministerens ressort, er det i orden for os.

Flere ordførere – senest fru Inger Stilling Pedersen – var inde på, at det vigtige var, at man så på, hvad årsagen er til, at folk bliver narkomaner. Hvad er årsagen til, at der opstår misbrug hos nogle personer? Det er netop den problemstilling, dette råd skal tage sig af.

I det hele taget skal et sådant råd afdække alle de spørgsmål, som er stillet i forslaget, og også mange af dem, der er stillet under debatten i dag, så det vil være relevant at få det nedsat.

Hvis vi får et sådant råd, eller når vi får et sådant råd, for det kunne jeg forstå vi får – sammensætningen skal vi så diskutere – er det helt sikkert, at Folketinget vil være langt bedre rustet til en debat som denne og til at vedtage den nødvendige rådgivning, så vi kan få dæmmet op for det stigende narkotikamisbrug i Danmark.

Det hilser jeg velkomment, og jeg glæder mig til udvalgsbehandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslut-

[Tredje næstformand]

ning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af straf for narkotikarelateret kriminalitet.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 1/2 94).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Olsen):

Beslutningsforslaget fra medlemmer af Fremskridtspartiet indebærer, at regeringen senest den 1. april i år skal fremsætte forslag til en nyordning, hvorefter kriminelle narkomaner tilbydes en behandlingsdom frem for en fængselsstraf.

Lad mig med det samme sige, at jeg er enig i den grundtanke, som forslaget bygger på. For de kriminelle narkomaner er det i højere grad narkotikamisbruget end kriminaliteten, der er problemet, og samfundets indsats bør i konsekvens heraf først og fremmest rette sig imod narkotikamisbruget. Også jeg finder derfor, at vores indsats over for det grundlæggende problem for de kriminelle narkomaner, nemlig misbruget af narkotika, trænger til nye, grundige overvejelser.

Jeg må således complimentere forslagsstillerne for at have taget disse spørgsmål op til debat, men der er grund til at nævne, at vi i dag ikke står på helt bar bund på dette område, idet straffeloven allerede i dag indeholder hjemmel til de foranstaltninger, der efterlyses i beslutningsforslaget. Straffelovens kapitel 7 åbner således mulighed for, at der idømmes en kriminel narkoman en betinget dom på vilkår om behandling. Har narkotikamisbruget ført til forstyrrelse af narkomanens psykiske funktioner, kan der også blive tale om behandlingsdomme efter straffelovens § 68 eller 69.

Er en narkoman idømt frihedsstraf, kan det efter straffelovens § 49, stk 2, bestemmes, at den pågældende, hvis der er behov for be-

handling, skal overføres til en behandlingsinstitution.

Endelig kan der i medfør af § 38-40 A i forbindelse med prøveløsladelse eller benådning af en domfældt narkoman stilles vilkår om behandling.

Der er således i dag en ret vidtgående adgang til at anvende behandlingsvilkår i forbindelse med domfældelsen af en kriminel narkoman under narkomanens eventuelle afsoning af frihedsstraf og i forbindelse med en prøveløsladelse. Den nuværende forholdsvis begrænsede brug af behandlingsvilkår skyldes helt overvejende, at vi desværre kun kan stille et begrænset antal institutionspladser til rådighed for disse mennesker.

Som nævnt synes jeg derfor, at det er en rigtig tanke markant at udvide anvendelsen af behandling over for kriminelle narkomaner frem for straf. Der knytter sig imidlertid forskellige problemstillinger hertil, som jeg vil pege på, men som det næppe er muligt for os i dag på stående fod at løse.

Det må afklares, hvem der kan nyde godt af denne ordning. Det er karakteristisk for den danske misbrugssituation, at der er tale om et blandingsmisbrug, hvori alkohol, piller af forskellig art, hash og de svære narkotiske stoffer kan indgå i den enkeltes misbrugsbillede. Vi må finde en afgrænsning, hvor vi retter indsatsen mod de kriminelle, for hvem narkomanien er hovedproblemet. Desuden må der drages grænser for den kriminalitet, ordningen kan omfatte. Jeg er enig i forslagsstillerens bemærkninger om, at den personfarlige kriminalitet og den alvorlige narkokriminalitet – bagmandskriminaliteten så at sige – ikke bør kunne afgøres med behandling.

Det er endvidere afgørende at sikre, at narkomaner, der ikke har begået kriminalitet, og som ønsker en intensiv behandling for misbruget, ikke får udsat eller bliver afskåret fra behandling som følge af den kriminelle narkomans fortrinsstilling.

Vi må også nærmere undersøge, hvilken behandling vi vil give de kriminelle narkomaner. I overensstemmelse med hidtidig praksis bør behandlingsinstitutioner forankres i det sociale og sundhedsmæssige system og ikke i fængselsvæsenet. Vi må også vurdere, om der skal åbnes mulighed for, at de pågældende frihedsberøves under behandlingen, og om behandling eventuelt skal kunne ske ambulant.